

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἡ πορεία μας πρὸς τὸ Σπήλαιο τῆς Βηθλεὲμ συνεχίζεται...

«Ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ!»

Ἡ προσμονὴ τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Παρουσίας*

Στις 15 Νοεμβρίου στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀρχίζει ἡ Σαρακοστή τῶν Χριστουγέννων.

Ἡ κεντρικὴ ἔννοια τῆς Σαρακοστῆς αὐτῆς εἶναι ἡ Ἔλευση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ἀναρωτηθοῦμε:

• «Μήπως ὁ ὅρος Ἔλευση δὲν εἶναι παρὰ ἓνα ἀπλὸ σύμβολο, ἀφοῦ τελικὰ ὁ Χριστός, ὅχι μόνον ἔρχεται μέσα μας κάθε στιγμή, ἀλλὰ καὶ κατοικεῖ ἐντὸς μας;».

Ἔστίοσο, τὸ γεγονός τῆς διαρκοῦς Παρουσίας Του μπαίνει κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ σὲ μία ιδιαίτερη φάση· ἀποκτᾶ χαρακτηριστὰ ἐντατικὰ. Μᾶς προσφέρεται ἡ ξεχωριστὴ χάρις τῆς Γέννησής Του.

Ἔταν πάντοτε παρὼν δίπλα μας, ἀλλὰ ἡ περίοδος αὐτὴ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε πρὸ ζωηρὰ καὶ γιὰ μία ἀκόμη φορὰ αὐτὴν τὴν Παρουσία.

Ὁ Ἰησοῦς ἦταν κοντὰ μας καὶ μέσα μας. Τούτῃ τὴν περίοδο ὅμως Τὸν βλέπουμε ὡς τὸν «Ἐρχόμενο», Αὐτὸν ποὺ θέλει νὰ μείνει μαζί μας καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσει σὲ ἀκόμη στενότερη σχέση μαζί Του.

* * *

Ἡ προσευχή μας, κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς τῆς Τεσσαρακοστῆς, θὰ μπορούσε νὰ συνοψισθεῖ σὲ μία μόνο λέξη: «Ἔρχου!».

Εἶναι τὸ «Ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ!» μὲ τὸ ὁποῖο τελειώνει ἡ Ἀποκάλυψη.

Ἄν προφέρουμε αὐτὸ τὸ κάλεσμα μὲ εὐλικρίνεια καὶ ζήλο, τότε γίνεται **ἀληθινὴ ἀσκητικὴ προσπάθεια**.

Πραγματικά, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ προσμονὴ τοῦ Κυρίου αὐξάνουν μέσα στὴν καρδιά μας.

Κάθε μέρα τῆς Σαρακοστῆς, αὐτὸ τὸ «**Ἔρχου!**» μᾶς γεμίζει ὅλο καὶ περισσότερο, προφέρεται μὲ μεγαλύτερη **ἐνταση,** καὶ διώχνει μακριὰ τοὺς λογισμούς, τὶς νοερὲς εἰκόνες, τὰ πάθη ποὺ εἶναι ἀσύμβατα μὲ τὴν **Ἐλευση** τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ τὸ «**Ἔρχου!**» μᾶς καθαρίζει καὶ μᾶς φλογίζει. **Θά** μπορούσε νὰ δώσει τὸ ἰδικό του ἰδιαίτερο χρῶμα στὴν προσευχή μας.

Μακάρι νὰ μπορέσουμε, κάθε μέρα τῆς Τεσσαρακοστῆς αὐτῆς, νὰ προφέρουμε τὸ κάλεσμά μας πρὸς τὸν Κύριο μὲ τρόπο ὅλο καὶ λιγότερο ἀτελεῖ!

* * *

Τὸ ἔχουμε ἤδη πεῖ. **Ὁ** ὅρος «**Ἐλευση**» σηματοδοτεῖ ἐδῶ **ἐντατικότερη προσπάθεια** νὰ οικειοποιηθοῦμε τὴν αἰώνια **Παρουσία** Του.

Ἡ προσευχή μας «**Ἔρχου!**» θὰ μπορούσε νὰ μεταφραστεῖ ὡς ἐξῆς:

• **«Θὰ ἤθελα νὰ Σὲ νιώθω μέσα μου! Θὰ ἤθελα ὅλος ὁ κόσμος νὰ νιώθει τὴν Παρουσία Σου!».**

Αὐτὸς ποὺ ἔρχεται, ἡ καλύτερα Αὐτός, τοῦ Ὁποίου τὴν **Παρουσία** ἐπιθυμοῦμε νὰ γευόμαστε πιὸ συνειδητά, μπορεῖ νὰ παίρνει ποικίλες ὄψεις.

Ἡ Δύση φαίνεται, ὅτι προτιμᾷ νὰ περιμένει μᾶλλον τὸν Βασιλιά, τὸν Μεσσία, τὸν Κυρίαρχο καὶ ταυτόχρονα τὸν Ἐλευθερωτή. **Ἔχουμε** ἐδῶ τὴν γόνιμη ἰδέα τῆς προσμονῆς τοῦ Μεσσία, ἡ ὁποία ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴ Συναγωγὴ.

Στὴν περίπτωση αὐτή, γιὰ νὰ προετοιμασθοῦμε νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Ἰησοῦ ὡς Βασιλέα καὶ Λυτρωτή, χρειάζεται νὰ διατηροῦμε μέσα μας τὴν ἐσωτερικὴ στάση τῆς ὑπακοῆς:

• **δὲν θέλω πιά νὰ ἔχω δικό μου θέλημα, θέλω νὰ εἶμαι στὶς προσταγές Σου· «Ἔρχου!», λοιπὸν Ἐσὺ ποὺ εἶσαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸμένα καὶ ἐγὼ Σὲ ἀναγνωρίζω ὡς Κύριό μου!**

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶδε στὴν Σαρακοστὴ πρὸ τῶν Χριστουγέννων πε-

ρισσότερο τὴν προσμονὴ τοῦ Φωτὸς πὺ θά ἀνατείλει.

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ συμπίπτει μὲ τὴν νίκη τοῦ Φωτὸς ἐπὶ τοῦ σκότους, ὅπως αὐτὸ παρατηρεῖται στὴν φύση: **ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα καὶ μετὰ, οἱ ἡμέρες σιγά-σιγά μεγαλώνουν.**

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἰδικά μας **ἐσωτερικὰ σκοτάδια**: θά διαλυθοῦν μὲ τὴν ἔλευση Ἐκείνου πὺ εἶναι τὸ **Φῶς** τοῦ κόσμου.

Ἡ προσμονὴ τῶν Ὁρθοδόξων τείνει κυρίως πρὸς τὰ **Θεοφάνεια**, τὴν Ἑορτὴ «τῶν Φώτων», ἐνῶ ἡ προσμονὴ τῶν ὑπολοίπων Ὁμολογιῶν τείνει πρὸς τὴν **Γέννηση**, Ἑορτὴ τῆς Ἐνανθρώπησης καὶ Σάρκωσης τοῦ Κυρίου.

Γιὰ νὰ προετοιμάσουμε τὴν **νίκη τοῦ Φωτὸς**, ὀφείλουμε, κατὰ τὴν προπαρασκευαστικὴ αὐτὴ περίοδο, **νὰ ἀνοιχτοῦμε ὅσο περισσότερο γίνεται σ' αὐτὸ τὸ Φῶς**, «ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον».

Νὰ ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας ὑπὸ τὸ φέγγος αὐτοῦ τοῦ **ἐσωτερικοῦ φωτὸς** καὶ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ καθοδηγῇ τὶς καθημερινές μας πράξεις.

Νὰ ζήσουμε μέσα σὲ μία ἀτμόσφαιρα **ὑπακοῆς, ἀληθείας καὶ εἰλικρινείας.**

* * *

Ἡ Σαρακοστὴ τῶν Χριστουγέννων ἔχει μεγάλη **ἐσχατολογικὴ σημασία.**

Μᾶς θυμίζει τὴν Δευτέρα Παρουσία στὸ τέλος τῶν αἰῶνων καὶ τὸν προσωπικὸ χαρακτήρα τῶν πραγμάτων αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Ἡ ἐσχατολογία ὅμως δὲν εἶναι γόνιμη, παρὰ μόνον ὅταν ἐσωτερικεύεται καὶ ἐφαρμόζεται στὴν προσωπικὴ μας ζωὴ.

Ἡ δόξα τῆς Δευτέρας Αὐτοῦ Παρουσίας πρέπει πρῶτα **νὰ προτυπωθεῖ** διὰ τῆς **Ἐλεύσεως** τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστὰ καὶ διὰ τῆς Ἀνατολῆς τῆς Ἡμέρας ἐκείνης πὺ θά φωτίσει τὴν ἰδικὴ μας σκοτεινὴ νύχτα.

□

(*) Ἐνὸς Μοναχοῦ τῆς Ἀνατολῆς (Lev Gillet), Ἐγεννήθη ὁ Χριστός, σελ. 14-17, ἐκδόσεις «Ἀκρίτας», 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.